

Bud' me svätí

2. Chiara Luce Badano

Chiara Luce Badano (1971 – 1990) zomrela tri týždne pred svojimi devätnástimi narodeninami. Bola radostným mladým dievčaťom, užívala si život, pričom bola naplnená láskou k Bohu a k blíznym. Odmalička ju rodičia učili nezabúdať na chudobných. A Chiara mala veľkodušné srdce. Raz jej mama navrhla, aby darovala niektoré zo svojich hračiek. Onedlho mama začula z vedľajšej izby Chiarin hlas: „Toto áno, toto nie, toto áno, toto nie...“ Na maminu otázku, čo to tam robí, Chiara odpovedala: „Chudobným deťom predsa nemôžem dať pokazené hračky.“ Vytriedovala teda dobré hračky.

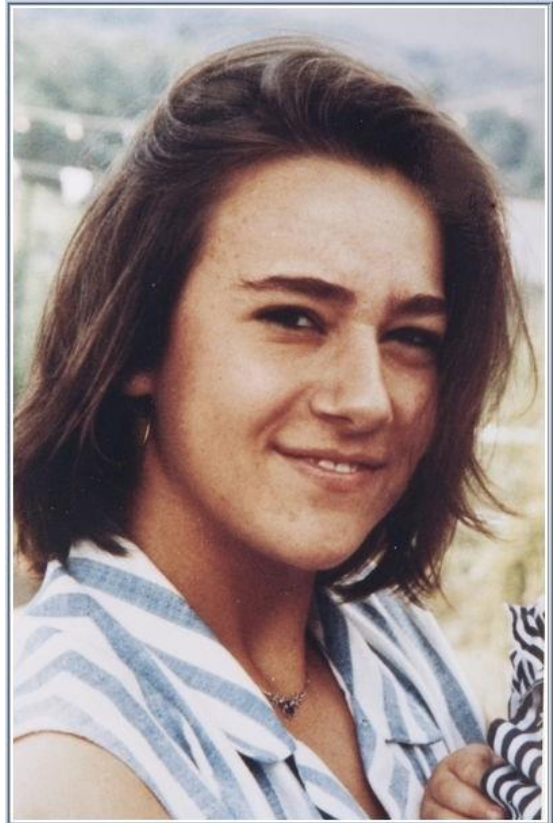
Rehoľné sestričky, ktoré pracovali v škôlke, ukázali raz deťom ako žijú deti v najchudobnejších krajinách. To rovnako nedalo Chiare pokoja. Pozbierala svoje úspory do malej škatuľky a oznámila, že to chce dať pre chudobné deti v Afrike. Začala snívať o tom, že sa stane lekárkou a pôjde do Afriky, aby tam mohla pomáhať chorým deťom.

Tí, čo Chiaru poznali, ju väčšinou opisovali ako úplne normálne dieťa, radostné a temperamentné. Chiara Badano svojim vekom

vchádza do puberty. Stáva sa z nej bežná tínedžerka. 30. septembra 1984 prijala sviatosť birmovania. Jej obľúbené športy boli tenis, plávanie, bicyklovanie i korčuľovanie. Tiež milovala výlety do prírody. Jej súkromný život bol väčšinou radostný, ale škola bola pre Chiaru ťažká, začala mať problémy s učením. Došlo až k tomu, že v škole prepadla. Vtedy svojej priateľke napísala: „Ako vieš, musím opakovať ročník. Je to pre mňa pomerne bolestivé. Nepodarilo sa mi hneď odovzdať tú bolesť Ježišovi. Potrebovala som dlhý čas, aby som sa dala ako-tak dokopy...“

Prichádza jeseň roku 1988 a Chiara prestala byť až taká plná radosti zo života ako bývala. Všetci si to všimli. Ona sama tomu nevenovala až takú pozornosť a snažila sa znova dostať do formy. Mama si všimla, že hra tenisu Chiaru niekedy totálne vyčerpala. Chiara jej to vysvetľovala tým, že ju bolí rameno. Raz jej plece prenikla taká bolesť, že jej z ruky vypadla tenisová raketa. Výsledok špeciálnych vyšetrení: rakovina kostí, nádor na siedmom rebre vľavo. Dňa 18. februára podstúpila operáciu. Trvala šesť hodín. Keď sa prebrala z narkózy a zacítila veľkú bolesť, zašepkala: „Prečo, Ježiš? – Ježiš, ak to ty chceš, chcem to aj ja!“

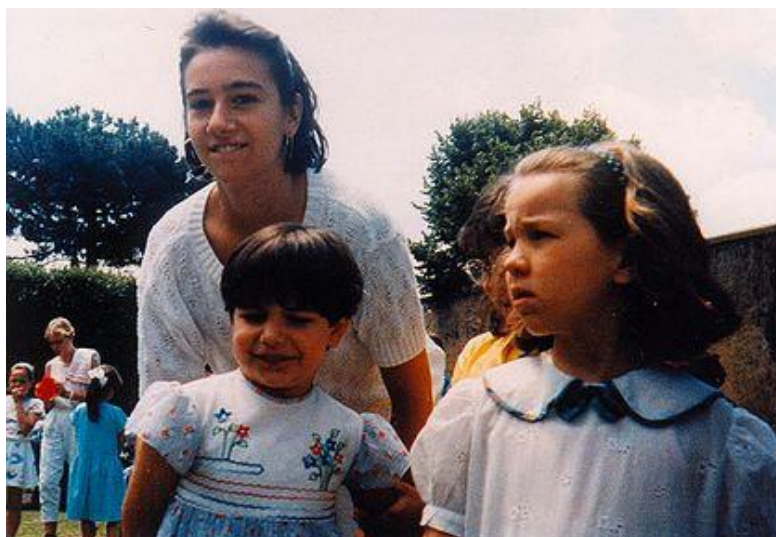
Jej sesternica Glenda spomína: „Keď som vstúpila do izby, usmiala sa na mňa... Vyžarovala z nej rovnaká radosť ako predtým.“ Operácia nepriniesla želaný výsledok. Lekári oznámili rodičom, že pre ich dcéru nie je nádej na vyliečenie. Previezli ju na turínsku kliniku Regina Margherita, kde sa musela podrobovať chemoterapii. A nasledovala striedavá ambulatná a nemocničná liečba na rôznych klinikách. Jej zdravotný stav sa postupne zhoršoval, stratila aj schopnosť chodiť, začala byť odkázaná na invalidný vozík. Chiara túžila žiť ako prv, ale prijala aj tento svoj údel. Hovorila: „Každý okamih je cenný, nemožno ho premárniť. Ak ho dobre prežijeme, potom má všetko zmysel. Teraz už na mne nie je nič zdravé, mám však ešte srdce, ktorým môžem stále milovať.“

Návrhy k aktivite:

Chiara už v detstve, ale aj neskôr, v najťažších chvíľach svojho života, hlboko milovala Ježiša a ľudí okolo seba. Táto jej láska sa stávala veľmi praktickou a neustále sa zhmotňovala – v hračkách darovaných deťom, v čase, v ktorom skutočne počúvala svojich priateľov, v jej žiariacich očiach.

Nájdem si čas na svojich priateľov a pomôžem im s nejakou školskou alebo domácou povinnosťou.

Chiara ochorela v čase, keď prežívala svoju mladosť. Ako veselé a optimistické dievča si užívala priateľstvá a mala veľké plány. Boh s ňou však mal ešte väčšie a ona to s láskou a odovzdanosťou prijala, aj keď to pre ňu nebolo ľahké. Práve toto je niečo, čomu nás môže Chiara učiť dnes aj každý nasledujúci deň – odovzdávať svoje plány Bohu a dôverovať tým jeho.

Každý deň v rannej a večernej modlitbe odovzdám Bohu svoj život a svoje plány. Poprosím o silu žiť podľa jeho vôle.

Chiara „Luce“ nám, všade tam, kde sme, môže byť inšpiráciou v darovaní seba samých, skutočnej a hlbokjej láske k Ježišovi a úplnej odovzdanosti sa jeho plánu. Milujme tak, aby naše oči žiarili.

Budem pristupovať bez ohľadu na moje sympatie alebo nesympatie ku všetkým ľuďom s láskou.

„Mladí majú len jeden jediný život a je dôležité, aby ho prežili dobre.“ Tí, ktorí Chiaru stretávali, hovoria, že žila v Božej prítomnosti a nedalo sa to prehliadnúť. Čo to spôsobovalo?

Určite Eucharistia, ku ktorej Chiara pristupovala s radosťou a ktorá pre ňu predstavovala najdôležitejší bod dňa. Z Eucharistie čerpala silu, aby prežila každú chvíľu dobre.

Budem sa stále snažiť, čo najčastejšie pristupovať ku svätému prijímaniu. To je najlepšia posila pre dobrý život.

Chiara sa ale nenechala strhnúť k nejakému negatívne úsudku o škole a učiteľke, ktorá ju nechala prepadnúť. Dokonca bránila spolužiakom aby tú učiteľku nejako hnevali. Chiara sa s úprimným srdcom snažila „vidieť ľudí každý deň nanovo a zabudnúť na všetko, čo bolo.“

Budem bez výhrad odpúšťať každú nespravodlivosť a urážku, ktorej sa mi dostane.

Pomodli sa každý večer:

Blahoslavená Chiara, ty, ktorá si svojim úsmevom, žiarivým pohľadom a povzbudivým životom ukázala, že smrť je porazená a že existuje len život, ty, ktorá poznáš trápenia srdc mladých ľudí, pros za nás svojho milovaného Ženicha, aby sme aj my boli plní Svetla, ktoré nech žiari z našich čistých srdc, a aby náš život rozprával o Bohu, ktorý je láska. Amen.